

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobců: **a) P. Z., b) A. Z.**, oba zastoupeni JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou se sídlem Hostinského 2282/4, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) EG.D, a. s.**, se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **II) CETIN a. s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2023, č. j. 31 A 50/2022-102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 3. 2022, č. j. JMK 44184/2022, zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Mokrý – Horákov, stavební úřad (dále též „stavební úřad“) ze dne 19. 7. 2021, č. j. OÚMH/1833/2021, o dodatečném povolení stavby „*Novostavba RD (na místě odstraněného RD H. XA)*“ na pozemku parc. č. XB, XC v k. ú. H. (dále též „stavba RD“) podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci (vlastníci sousedního domu) žalobou, kterou zamítl Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem.

Konstatoval, že se žalovaný dostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobců a ztotožnil se s jeho hodnocením. Dle krajského soudu je třeba v dané věci z hlediska rozložení důkazního břemene při vypořádání námitek rozlišovat, zda se jedná o tzv. občanskoprávní námitky. Ty totiž musí být odůvodněny či důkazně podloženy natolik, aby vyvolaly alespoň důvodné pochybnosti o tom, zda jsou splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby. Za takové (občanskoprávní) námitky považoval krajský soud v posuzované věci ty, které se týkají odvodu srážkových vod a navržené hydroizolace, odvodu spalin a nedostatečného prověření praskliny domu č. p. XD. Jedná se totiž o imise nebo jejich možné důsledky. Zbývající námitky stran neprověření hloubky základů stavby RD a neověření tloušťky ponechané zdi domu č. p. XA měl podle krajského soudu stavební úřad posoudit s ohledem na § 114 odst. 3 stavebního zákona na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, rozhodnutí dotčených orgánů či technických norem.

[3] Co se týče občanskoprávních námitek, krajský soud konstatoval, že žalobci uvádí toliko obecná a ničím nepodložená tvrzení o nedostatečnosti navrženého řešení. V případě odvodu srážkových vod je sice jejich argumentace do určité míry racionální, avšak staví ji na skutkových tvrzeních bez doložení odbornými podklady. Jejich nepodložené konstatování pak ani nereaguje na vypořádání námitek správními orgány. Ty přitom vysvětlily, že stavebník je povinen odvádět srážkovou vodu až po dostavění stavby, přičemž řešení odvodu srážkové vody se nachází v projektové dokumentaci, která obsahuje dostatečná opatření pro odvod vody, a žalobci nijak nepodložili svá tvrzení ohledně vlhnutí štitové stěny jejich domu. Krajský soud označil vypořádání této námitek za dostatečné, neboť žalobci nijak nevysvětlili, proč by řešení uvedené v projektové dokumentaci mělo být nedostatečné. Žalovaný se dle krajského soudu řádně vypořádal rovněž s námitkou nedostatečného vyhodnocení změny sklonu střechy stavby RD vůči komínovému tělesu zajišťujícímu odvod spalin. V tomto ohledu odkázal na projektovou dokumentaci, která se odvodem spalin zabývá, a detailně popsal technické řešení s hodnocením, že odvod spalin je dostatečný. Krajský soud dodal, že ke změně sklonu střechy došlo na základě námitek žalobců o nedostatečném odvodu spalin uplatněné v předcházejícím řízení, protože byla příslušná část projektové dokumentace výrazně doplněna. K otázce trhlin a prasklin domu žalobců krajský soud rovněž odkázal na rozhodnutí žalovaného, dle něž otázka škod způsobených stavební činností nespadá do pravomoci stavebních úřadů. Dodal, že žalobci ani přímo netvrdí a nedokládají, že by prasklina byla způsobena stavební činností.

[4] I ve vztahu ke zbývajícím námitkám krajský soud uvedl, že byly uplatněny pouze obecně, bez racionálního zdůvodnění, proč by měl být skutečný stav v rozporu s projektovou dokumentací. K tomu nestačí poukaz na to, že oba domy tvořily v minulosti jeden a že základy stavby RD byly zbudovány před pořízením projektové dokumentace. Žalobci tedy podle krajského soudu neuvedli žádné skutečnosti, které by svědčily o nedostatečnosti hloubky základů stavby RD a tloušťky ponechané zdi. Žalobci ani neuvádějí, že je hloubka základové konstrukce nedostatečná. Pouze se domáhají její kontroly. Jejich tvrzení ani spisový materiál tak nezakládají objektivní pochybnost o tom, že by byly základy provedeny v rozporu s dokumentací. Dle krajského soudu se žalovaný dostatečně zabýval také námitkou týkající se ověření tloušťky ponechané zdi domu č. p. XA ve vztahu k základům domu žalobců. Uvedl, že do uvedené zdi nebylo nijak zasahováno, předmětná stavba na ni nenavazuje a její tloušťka nemá žádnou souvislost s povolovanou stavbou. Podle krajského soudu nelze její prověření založit na požadavku, aby „nevznikly

pokračování

důvodné pochybnosti“. Právě takové konkrétní pochybnosti měli žalobci nastínit. To v celé žalobě neučinili.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) kasační stížnost s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítají, že stavba byla započata bez povolení, protože nebylo možno ověřit soulad skutečně provedených základů a izolace s předloženou projektovou dokumentací. Proto požadovali ověření faktického provedení stavby ve vazbě na dokumentaci. Způsob tohoto ověření je věcí stavebního úřadu. Stěžovatelé nemají žádné oprávnění, jak sami ověřit skutečné provedení stavby a případně k tomu doplnit důkazy. Podle nich přitom nelze bezmezně spoléhat na výstupy obsažené v projektové dokumentaci, pakliže byly části stavby již provedeny. Krajský soud pochybil tím, že jejich námitky hodnotil jako občanskoprávní, a ne jako technické, zasahující do jejich občanskoprávní sféry. Námitky nepřesahovaly působnost stavebního úřadu. Nadto byly řádně definovány a odůvodněny již ve správním řízení. Po stěžovatelích nelze požadovat, aby předložili důkazy, které vyžadují faktický zásah do stavby. Stěžovatelé dále namítají, že krajský soud nesprávně vyhodnotil námitky týkající se odvodu srážkových vod, hydroizolace a spalin jako občanskoprávní. Jedná se o ryze technické skutečnosti posuzované podle vyhlášky č. 268/2009 Sb. Není povinností stěžovatelů vést polemiku se správními orgány a uvádět technické normy. Správní orgány mají pouze řádně reagovat na jejich námitky. Krajský soud na ně tudíž nesprávně přesunul břemeno tvrzení a důkazní. Krajský soud rovněž nesprávně vyhodnotil námitku prasklin a trhlin jejich domu. Tyto vznikly v důsledku provádění nepovolené stavby, proto stěžovatelé požadovali ověření hloubky základů a provedení hydroizolace. Závěrem stěžovatelé dodávají, že stavebník nadále porušuje zákonná ustanovení a neskýtá záruku řádného provedení stavby. Navrhují proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

[6] Stěžovatelé doručili Nejvyššímu správnímu soudu rovněž protokol o kontrolní prohlídce ze dne 8. 6. 2023 a protokol o zjištění skutečného stavu věci ze dne 30. 4. 2024.

IV.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a uvedl, že námitky stěžovatelů považuje za dostatečně vypořádané.

[8] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Tu však neshledal. Krajský soud plně dostal požadavkům ustálené judikatury kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný.

[12] Před samotným vypořádáním dalších kasačních námitek musí Nejvyšší správní soud, obdobně jako krajský soud, připomenout, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21 atp.).

[13] Obecně pak lze konstatovat, že v kasační stížnosti stěžovatelé opakují 7 věcných námitek týkajících se stavby RD, které byly vzneseny již v žalobě (a rovněž ve správním řízení). U některých nesouhlasí s tím, že je krajský soud podřadil do kategorie tzv. občanskoprávních námitek. U všech pak tvrdí, že se jimi jak správní orgány, tak krajský soud, nezabývaly dostatečně, respektive nezkoumaly skutkový stav natolik, aby je mohly řádně posoudit. Jejich argumentace (stejně jako v průběhu správních i soudních řízení) je však velmi obecná, a většinou se omezuje na holá tvrzení bez hlubšího zdůvodnění či snad doložení relevantních skutečností.

[14] Konkrétně stěžovatelé ve vazbě na stavbu RD setrvale namítají: 1) nedostatečný odvod srážkových vod včetně nebezpečí změny odvodu povrchových vod a jejich případné akumulace; 2) neprovedení průzkumu hloubky základů stavby RD; 3) nedostatečné vyhodnocení změny sklonu střechy stavby RD vůči komínovému tělesu zajišťujícímu odvod spalin z domu stěžovatelů; 4) nedostatečné vyhodnocení navržené hydroizolace stavby RD ve vztahu k tvrzenému nesprávnému odvodu srážkových vod; 5) nedostatečné prověření příčiny praskliny domu stěžovatelů; 6) neprověření hloubky základové konstrukce stavby RD a 7) neověření tloušťky zdi ponechané z odstraněného domu č. p. XA.

[15] Krajský soud označil námitky č. 1), 3), 4) a 5) za námity občanskoprávní. S tím vyjádřili stěžovatelé nesouhlas, neboť se dle nich jedná o ryze technické skutečnosti posuzované stavebním úřadem.

pokračování

[16] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány se v řízení o dodatečném povolení stavby zabývají především otázkami veřejnoprávními. Musí však vypořádat i námitky účastníků řízení, které mohou být i občanskoprávního charakteru. V tomto ohledu lze odkázat na § 114 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož *[o] námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.* Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 172/2019-31, dovodil: „*Občanskoprávní námitky je možné v souladu se zněním stavebního zákona dále rozdělit na dvě skupiny. První skupinou občanskoprávních námitek, jsou takové, které nepřekračují působnost stavebního úřadu, a ten je proto povinen o nich rozhodnout. Typicky se jedná o námitky, týkající se přepokládané blučnosti, prašnosti, zastínění, odstupu stavby apod. - tedy o námitky budoucích imisí. Do druhé skupiny náleží námitky, které překračují rozsah působnosti stavebního úřadu. Jedná se typicky o námitky zpochybňující samotnou existenci vlastnického práva či jeho rozsah, námitky vydržení či existence věcného břemene. O těchto námitkách může s konečnou platností rozhodnout pouze soud; stavební úřad zde má toliko povinnost pokusit se o dosažení dohody mezi stranami sporu, která by předešla soudnímu řízení.*“ Na uvedená východiska navázal v rozsudcích ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 488/2021-48, ze dne 13. 1. 2023, č. j. 5 As 391/2021-28, ze dne 29. 8. 2022, č. j. 3 As 43/2020-96, odkázat lze též na usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 4. 11. 2021, č. j. Konf 12/2020-9.

[17] V projednávaném případě dává Nejvyšší správní soud zapravdu krajskému soudu, že námitky týkající se odvodu srážkových vod, respektive hydroizolace (č. 1 a 4), odvodu spalin (č. 3) a prověření praskliny domu č. p. XD (č. 5) mají občanskoprávní povahu, neboť se týkají případných budoucích imisí nebo jejich dopadů ve smyslu § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Dle uvedeného ustanovení se vlastník *zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) unikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o unikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod (zdůrazněno soudem).* Svou povahou přitom spadají do první z výše nadnesených kategorií, tedy jedná se o námitky, o nichž si může učinit úsudek bez dalšího sám stavební úřad, a to na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem.

[18] Stěžovatelé ostatně proti úvaze krajského soudu o povaze uvedených námitek ani *de facto* nestaví žádnou argumentaci, pouze se omezují na tvrzení, že se nejedná o občanskoprávní námitky v podobě imisí, ale o ryze technické skutečnosti posuzované stavebním úřadem dle vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na výstavbu (dále též „vyhláška o technických požadavcích na výstavbu“). Konkrétně odkázali na § 24 této vyhlášky, zabývající se komíny a kouřovody, tedy zjevně ve vazbě na námitku č. 3. Argumentace stěžovatelů spočívající v prostém popření závěru krajského soudu není dost dobře způsobilá zpochybnit závěry krajského soudu týkající se povahy jejich námitek, opřené o relevantní právní úpravu (§ 1013 odst. 1 občanského zákoníku) a judikaturu.

Především však stěžovatelé pomíjí, že i tento typ občanskoprávních námitek stavebně technického charakteru stavební úřad hodnotí v rámci své působnosti na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, tedy způsobem, který od správních orgánů stěžovatelé požadují. Právě to přitom správní orgány v nynější věci učinily. Na základě námitek stěžovatelů posuzovaly, zda výsledná projektová dokumentace stavby obsahuje dostatečná opatření pro odvod srážkové vody, izolaci proti zemní vlhkosti a odvodnění zpevněných ploch teras, jakož i řešení odvodu spalin v souladu s danou normou ČSN 73 4201. Dospěly k závěru, že tomu tak je, přičemž stěžovatelé podle nich obsah (doplněné) projektové dokumentace v daných ohledech (dostatečnost navržených řešení a opatření) nijak konkrétně nezpochybňují.

[19] Stěžovatelé svůj nesouhlas s povahou námitek doplňují dále tím, že je jednak dostatečně vymezili a definovali, a zároveň po nich nebylo možné požadovat, aby skutečnosti, které označovali za sporné, blíže prokazovali. Za dané situace se jimi měli správní orgány a krajský soud řádně zabývat. Jinými slovy, podle stěžovatelů měly správní orgány na základě jejich tvrzení o sporných skutečnostech bez dalšího samy aktivně zjišťovat skutkový stav v takovém rozsahu, jaký si vyžaduje posouzení souladu stavby s veřejnoprávními požadavky.

[20] Obecně platí, že „v řízení o dodatečném povolení stavby je dle § 129 odst. 2 stavebního zákona vlastník sousední nemovitosti obdobně jako v územním a stavebním řízení oprávněn k podání pouze takových námitek, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících jeho účastenství. Specifikum řízení o dodatečném povolení stavby spočívá v tom, že důkazní břemeno k prokázání naplnění podmínek § 129 odst. 3 stavebního zákona pro možnost dodatečného povolení nese žadatel, který poté, co porušil stavební kázeň, usiluje o dodatečné povolení. Ten je povinen prokázat soulad s požadavky stavebního zákona i obecnými požadavky na výstavbu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2023, č. j. 10 As 1/2022-61). Stavební úřad má nadto dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Mají-li však námitky zasahující do občanskoprávní sféry vést k posouzení účinků budoucího užívání stavby, musí být odůvodněny či důkazně podloženy natolik, aby vyvolaly na straně stavebního úřadu alespoň důvodné pochybnosti o tom, že stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování nad míru přiměřenou poměrům. Svou podstatou se totiž toto posouzení blíží soudnímu rozhodování v občanskoprávním sporu. Přiměřeně lze proto odkázat na důkazní standard ve sporných řízeních dle § 141 odst. 4 správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, ze dne 24. 5. 2024, č. j. 3 As 55/2023-44, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36 či ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 172/2019-31). Pokud jsou občanskoprávní námitky odůvodněny či důkazně podloženy natolik, aby na straně stavebního úřadu vyvolaly alespoň důvodné pochybnosti o tom, zda jsou splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby, přesouvá se i v tomto ohledu důkazní břemeno na stavebníka, který usiluje o zpětnou legalizaci své stavby. Současné je třeba zohlednit, že předmětem povolovacího procesu je realizovaná stavba, a nelze se tak při posouzení námitek vyvolávajících pochybnosti uvedené intenzity spokojit jen s odkazem na předloženou stavební dokumentaci (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36 a ze dne 7. 12. 2023, č. j. 10 As 1/2022-61).

pokračování

[21] V projednávané věci by tak stěžovatelé museli vzbudit alespoň pochybnosti o tom, že jsou uplatněné občanskoprávní námitky důvodné. Nejvyšší správní soud se proto bude nyní věnovat jednotlivým námitkám, a posoudí, zda stěžovatelé tyto důvodné pochybnosti vzbudili. Zároveň posoudí, zda správní orgány a krajský soud adekvátně reagovaly na znění námitek, které stěžovatelé v kasační stížnosti opakují (avšak pouze v míře obecnosti vymezené kasační stížností).

[22] Nejprve se tak Nejvyšší správní soud vyjádří k námitce č. 1) týkající se nedostatečného odvodu srážkových vod a s tím údajně spojeného vlhnutí štitové a obvodové stěny domu stěžovatelů. Stavební úřad k této námitce uvedl, že projektová dokumentace neřeší likvidaci dešťových vod rozestavěné stavby, ale že stavebník je povinen zajistit likvidaci dešťových vod až dokončené stavby RD a přilehlých zpevněných ploch. Zároveň označil příslušné části projektové dokumentace, které se touto otázkou zabývají. Stěžovatelé na uvedené reagovali tak, že dle nich nedošlo k vypořádání uvedené námítce, neboť namítali vlhnutí štitové a obvodové stěny v místě styku směrem ke štítu a obvodové zdi stavby RD. Toto místo je dle nich zdrojem zavlhání a následného vztlínání vody, přičemž příčinu zátoků dle nich nelze ověřit bez provedení sond či nedestruktivních prostředků. Žalovaný se ztotožnil s odůvodněním stavebního úřadu. Zdůraznil nepodloženost tvrzení stěžovatelů. Dále uvedl, že otázka likvidace srážkových vod ze stavby RD je řešena v projektové dokumentaci, z níž vyplývá, že srážkové vody budou odváděny pomocí svodů, vpustí a domovního vedení dešťové kanalizace napojeného stávající přípojkou do kanalizačního řádu dešťové kanalizace umístěné na pozemku parc. č. XE v uliční části. Rovněž poznamenal, že změna konstrukce střechy se odrazila ve zpracování projektové dokumentace. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud správně konstatoval, že argumentace stěžovatelů není schopna vzbudit důvodné pochybnosti o nedostatečnosti řešení odvodu srážkových vod. Stěžovatelé předkládají *de facto* pouze spekulativní tvrzení a domněnky, které navíc vychází ze situace nedokončené stavby RD. Z jejich tvrzení nelze plausibilně usuzovat na to, že by navržené řešení dosud nedokončené stavby RD mohlo mít spojitost s aktuálním vlhnutím jejich štitové a obvodové zdi. Tuto spojitost stěžovatelé nijak neobjasnili a nedoložili, přičemž jejich tvrzení samo o sobě nemohlo důvodné pochybnosti vzbudit. I vzhledem k tomu lze označit vypořádání této námítce ze strany správních orgánů za zcela dostatečné, racionální a logické. Nejvyšší správní soud tak přisvědčuje krajskému soudu, který vypořádání této námítce aproboval.

[23] S uvedenou námitkou poměrně úzce souvisí námitka č. 4) týkající se nedostatečného vyhodnocení hydroizolace stavby RD. K tomu stavební úřad uvedl, že hydroizolace stavby RD a opěrných stěn je řešena v projektové dokumentaci, zejména v dodatku č. 2. Na to stěžovatelé v odvolání reagovali pouze tak, že považují uvedenou námitku za nevypořádanou. Žalovaný následně zopakoval, že projektová dokumentace obsahuje návrh izolace proti zemní vlhkosti a návrh odvodnění zpevněných ploch teras. Nejvyšší správní soud pouze dodává, že žalovaný v tomto místě odkazoval na své dřívější rozhodnutí ze dne 10. 9. 2020, č. j. JMK 127072/2020, ve kterém se předmětnou námitkou již zabýval. Uvedeným rozhodnutím zrušil původní rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6. 4. 2020, č. j. OÚHM/0677/2020, a věc mu vrátil k dalšímu projednání, a to zejména z toho důvodu, že se stavební úřad nedostatečně vypořádal s námitkou týkající se odvodu spalin z komínu rodinného domu stěžovatelů. Ani v tomto případě Nejvyšší správní soud neshledává, že by stěžovatelé vzbudili alespoň důvodné pochybnosti o nedostatečnosti hydroizolace stavby

RD. Opět se omezili na pouhé tvrzení, tentokrát navíc již bez jakékoliv další argumentace. Krajský soud tedy rovněž v této části správně aproboval postup správních orgánů.

[24] K námitce č. 3), týkající se nedostatečného vyhodnocení změny sklonu střechy stavby RD vůči komínovému tělesu zajišťujícímu odvod spalin z domu stěžovatelů, Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že ke změně sklonu střechy došlo v důsledku námítky žalobců o nedostatečném odvodu spalin z domu stěžovatelů (viz výše). To vedlo mimo jiné k výraznému doplnění projektové dokumentace. Stěžovatelé namítali, že v souvislosti se změnou sklonu střechy stavby RD nejsou výkresy ve vztahu ke komínům jejich nemovitosti dostatečné, zejména není řádně vyznačena vzdálenost oproti výšce komínů tak, aby bylo ověřitelné, zda navržená změna sklonu střechy odpovídá řádnému zajištění odtahu spalin z komínů nemovitosti stěžovatelů. Na to stavební úřad reagoval sdělením, že změna sklonu střechy je dostatečně řešena v projektové dokumentaci, zejména v souhrnné technické zprávě a ve výkresové části. V odvolání stěžovatelé opět pouze namítali nedostatečné vypořádání této námítky a požadovali prověření skutečného stavu. Žalovaný v reakci na jejich námitku ověřil hodnocení stavebního úřadu a dal mu za pravdu. Uvedl, že projektová dokumentace obsahuje podrobný popis řešení odvodu spalin a splnění požadavků navrženého řešení daných normou ČSN 73 4201 a následně podrobně technicky popsal konkrétní konstrukční řešení. Obdobně jako v předešlých případech musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že ani tentokrát argumentace stěžovatelů nebyla způsobilá vzbudit alespoň důvodné pochybnosti stran nedostatečnosti odtahu spalin z komínu jejich nemovitosti. Stěžovatelé toliko bez dalšího odkázali na § 24 vyhlášky o technických požadavcích na výstavbu, který řeší správné parametry a provedení komínů a kouřovodů. Tyto požadavky však už nijak nekonfrontovali se závěry správních orgánů a nijak neobjasnili, v čem jsou tyto nesprávné a proč by měl nový sklon střechy stavby RD ovlivnit komínové těleso zajišťující odvod spalin z jejich domu.

[25] Poslední soukromoprávní námitkou je námitka č. 5), týkající se tvrzeného nedostatečného prověření příčiny praskliny domu stěžovatelů. Zde je situace odlišná, neboť, jak stěžovatelé namítali v odvolání, *„mají zato, že k popisovaným prasklinám došlo v důsledku dosud provedené rozestavěné Stavby, která je předmětem tohoto rozhodnutí“*. Jedná se tak o tvrzenou škodu způsobenou při provádění stavby. Jak však již správně uvedly správní orgány, a rovněž následně krajský soud, otázka škod vzniklých v rámci stavební činnosti nespadá do kompetence stavebního úřadu. Přiměřeně lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 As 72/2023-125, dle nějž: *„otázka vzniku (soukromoprávní) škody není otázkou, kterou by bylo nutno řešit ve (veřejnoprávním) stavebním povolení. Otázka náhrady škody je otázkou soukromoprávní bez jakékoli relevance stran posouzení zákonnosti napadených správních rozhodnutí. Ty ostatně nevyloučily odpovědnost stavebníka (či jiných osob) za příp. škody způsobené povolenou stavbou.“* Rovněž tato námitka je tak nedůvodná.

[26] Zbývající námitky jsou již posuzovány prizmatem výše citovaného § 114 odst. 3 věty první stavebního zákona v kombinaci s povinností správních orgánů zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[27] Námitky č. 2) a 6) se obě týkají neprověření hloubky základů stavby. Nejvyšší správní soud však upozorňuje na to, že stěžovatelé v průběhu celého správního a ani

pokračování

soudního řízení nepředkládají žádné podklady, případně relevantní tvrzení, která by zakládala pochybnosti o tom, že stavba nebyla v této části provedena v souladu s projektovou dokumentací. V podstatě požadují prověření hloubky základů stavby pouze proto, aby tato byla prověřena (aby byly vyloučeny jejich nepodložené pochybnosti o správnosti provedení základů). Sami ani netvrdí, že by snad jejich hloubka byla nedostatečná. Za takové situace považuje kasační soud obdobně jako krajský soud za dostatečné, že žalovaný pouze odkázal na projektovou dokumentaci a na původní stavebně konstrukční část – statiku z roku 2017, kterou vypracoval Ing. P. Š., který ve vazbě na změnu střešní konstrukce stavby RD zpracoval také nové statické posouzení z roku 2021. Lze rovněž přisvědčit krajskému soudu, že ani spisový materiál nezachycuje žádnou skutečnost, jež by zakládala pochybnosti o tom, že údaje o základových poměrech stavby uvedené v projektové dokumentaci nebyly stavebníkem dodrženy. To platí bez ohledu na to, že v průběhu příslušného místního šetření byly tyto části stavby RD již zakryty. Ani z pohledu „méně přísného“ břemene tvrzení, respektive důkazního břemene, tak nedošlo k dostatečnému zpochybnění závěrů učiněných správními orgány. V kasační stížnosti se pak žádná taková argumentace taktéž neobjevuje, a argumentace krajského soudu není konkrétně v této části *de facto* vůbec zpochybňována – k tomu dochází pouze v obecné rovině.

[28] Poslední námitka stěžovatelů směřuje do neověření tloušťky ponechané zdi z odstraněného domu č. p. XA po celé její délce ve vztahu k základům domu stěžovatelů. Krajský soud k této námitce trefně zrekapituloval závěry žalovaného, dle nichž ponechaná zeď z jinak zbouraného domu č. p. XA tvoří součást konstrukce domu stěžovatelů. Do této zdi nebylo nijak zasahováno, byla toliko ponechána, a předmětná stavba RD na ponechanou zeď nenavazuje. Ani Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, proč by se měly správní orgány zabývat tloušťkou předmětné zdi, která nesouvisí s povolenou stavbou. Stěžovatelé pak v kasační stížnosti uvedené závěry nijak konkrétně nezpochybnili. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že z tohoto pohledu je irelevantní, že dle protokolu o zjištění skutečného stavu věci vypracovaného stavebním úřadem ze dne 30. 4. 2024 bylo zjištěno, že předmětná zeď má tloušťku 25 cm. Ani tato námitka tak není důvodná.

[29] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[31] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil,

přičemž nebyly shledány ani žádné další důvody hodné zvláštního zřetele, které by právo na náhradu nákladů odůvodňovaly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu